

SZABÓ ATTILA

Horvátország

Cseh Tamás dala

Mintha világos lett volna, csak sötétmaradékokkal szennyezve, vagy talán fordítva. Derengett már valami hideg fényszerű, sötétkéken folyt szét. Még küzdöttek ott fent, hogy végre nappal legyen, de nem álltak jól, mint egy fagyott hulla, aki nem akar olvadni, olyan volt az egész hajnal. Én meg csak ott álltam és nem tudom, mit csináltam, sőt azt sem tudom, miért voltam ott, mintha alvajáró lettem volna, belemélyedve a gondolataimba jártam körbe a városon egész éjszaka, de semmire se emlékszem, se színekre, se helyekre, se arcokra, csak azokra a képekre a fejemben. Csak úgy pörögtek bennem, mintha egy lepukkant játszótéren futkorásznának, nem törődve semmivel és senkivel, csak létezni akartak, egymást tépték, verték, hogy ki maradjon a felszínen, hogy kinek jusson több, hogy kinek legyen igaza.

Még láttam a partról a vöröslő pontokat, alig kezdett szürkülni. A többiek ott kint épp belefagytak abba a gyászos csendbe, amit a váltás hozott, nem hosszabb, mint egy ismeretlen izom hallgatag rándulása vagy egy szellem suhanása keresztül az alvó szobán, amire mindenki felriad, majd értetlenül visszaalszik, hisz nem hisznek a szellemekben, nekik is csak a szempilláik rezdültek, semmi más, s folytatták tovább a részeg ricsajt, de mindenki érezte, csak az már túl sok halál lenne naponta. Mindig elszomorodom a nappalok halálán, ahogy lassan fogy ki a világból a fény az ismeretlen hagyva maga után, de aztán röpké pár másodperc és máris az öröm: valami új, titkos s mégis mindig változatlan, valami hízelgő és folyton csak ígérető, aki nem hagy nyugodni, csak tengődöm a végletek között. De most nem, most messze volt minden, most ott voltak körülöttünk az erdőbe burkolódzott dombok, a kilométernyi tó elválasztott minket mindentől. A part szélénél, az utolsó cseppeknél, mintha egy láthatatlan búra feszülne az ég fölé kirekesztve mindent, elszigetelve minket idebent. Ahogy a híd szélén álltam, éreztem a hideg korlát érintését a hasamon, a köldököm felett, a vékony vászonréteg már nem tudta visszatartani, ahogy hozzáértem, sziszszentem egyet, de megszoktam s már jólesett. Nyár eleje volt, de a reggeli hideg marta a bőrömet, alig tudtam lenyugtatni vacogó fogaim, de hiába hagytam abba, belülről még mindig rázott. És ott voltunk csak mi ketten a tó közepén, és most nem éreztem az átmenetet, azt a rövid halált, ahogy elhal az égről a Nap. Nem láttam mást, csak azt a kerek szempárt az egyetlen

SZABÓ ATTILA (1997, Székelyudvarhely). Idén fejezte be a középiskolát a Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégiumban. Ez az első publikációja.

barna foltokkal a zöldben. Nem érdekelt, hogy minden, ami kicsit is él, minket néz. Tudtam, hogy próbálnak elfordulni, de nem képesek rá. Muszáj nézzenek, mert ilyet még nem láttak. Hiába szomorították magukat, nem bírtak nem felénk nézni, oda, arra a pontra, ami mintha kiszakadt volna a valóságból. Mintha szabadok és teljesen függetlenek lettünk volna minden ócska butaságtól, ami e földön korlátoz, mintha apró istenszilánkok szivárogtak volna onnan, és lehetetlen volt másfelé nézni. Ezt éreznie kellett az egész világnak, mintha a dombok is bennebb hajoltak volna, s minden úgy nyújtózkodott, mintha mi lennénk a Nap és ők csak ócska sárgolyók, akik reménytelenül reménykednek. Valaha krémszínű lehetett az az előszoba, de már csak a mállott festékdarabok rántották magukkal a porladt téglák utolsó maradványait, nyikorog az ajtó, ahogy nekivetem a hátam, a küszöbön ülünk. Én őt nézem, ő pedig a földet, és közben tördeli a kezét. Üres az egész ház, poshadt szag kering némi ammóniával és naftalinnal keveredve, mint valami lappangó hányinger, ami évszázadok óta be van ide zárva, mintha kezdene ez a szag anyagba sűrűsödni, mígnem testet ölt és végre elfuthat innen. Alig bírom emelni a lábam, de ott van bezáródva a tenyerembe az a puha fehér mancs, az övé. Egészen hideg, de tudom, hogy csak az enyém hevül a láztól, mint valami söréttel lyuggatott medve, úgy cammogok utána, de ő kérlelhetetlen, félpercenként hátrafordul és vékony, motyogó hangján kérdezi: „Hogy érzed magad?” „Jól, nincs semmi bajom.” „Persze, éget a kezed, csoda, hogy nem olvadsz fel.” „Imádom, ahogy aggódsz, de ez csak egynapos nyavalya, semmi több.” De már nem méltat válaszra, csak húz tovább, és én az egyik lábamról a másikra esve követem. Odaérünk a tér közepéhez, egy szobor magaslik ki a földből, zöldes a patinától. Megáll, hátranéz, nem szól. Úgy tűnik, hosszabb pihenő, nem akarok szólni, de amúgy se bírtam volna tovább, lehet, hogy megérezte. Mindent jobban tud nálam. Már nem tudom, mit lehet kezdeni ennyi törődéssel, vagy az izzadt hajamat pakolgatja a szememből, vagy a lázamat méri a tenyerével simogatva a homlokom, vagy ölelget. Ha tudom, ezzel jár beteg lenni, a бүdös életben nem gyógyulnék meg. „Ott egy patika, egy pillanat és jövök.” „De nincs baj, nem kell” – mondom, de közben már nem bír el a lábam és hátraesem, szerencsére ott van mögöttem egy pad, ülve találok magam, talán nem is vették észre a pillanatnyi ájulást, de ő már fut is a patika felé, a többiek visszaszóltak, hogy le fogjuk késni a buszt, de ő hajthatatlan.

Felváltva nyomtuk egymást a víz alá, ha gondolkodtam volna, nem tudtam volna megmondani, hogy most ölni vagy szeretni akarunk, távolról csak két hajba gubózott koponya eszeveszett rángatózása látszódnak. De mintha az agyam feloldódott volna, szanaszét foszlott minden a fejemben, végre elég üres lehettem, hogy teljesen érezzem magam. Lenyomott a víz alá, s lassan süllyedtünk lefelé. Éreztem, hogy a lebegő hajszálak körbefonnak, ahogy nekem tapad a homloka és finoman simul hozzám. Kinyitottam

a szemem, valami türemkedett bennem, nem érdekelt, hogy a víz vörösre festi a szembogaram. Eltoltam magamtól pár centire, csak annyira, hogy még lássam rendesen, először csak a kerek arca, az ágaskodó koronában, aztán mind lejjebb és lejjebb csúszott a tekintetem. A vékony nyak homorúan kivezetett a picit kiálló kulcscsonton keresztül a keskeny, görbülő vállakhoz, majd vissza, a nyakához, az áll alatt levezet az apró mélyedésig, a még lapos mellkas fölött. Enyhén emelkedik, majd egyre meredekebben, és már látom teljesen a feszülő melleket, ahogy domborodnak a mellbimbók mögött. Már nem éreztem, hogy csípi a víz a szemem, de ahogy egyre lejjebb csúszott a hasán, ahol már ígéretet, ott húzódott a határ, utána már csak sötét. Nem hittem el, hogy ott egy karnyújtásnyira és nem bírhatom. Tehetetlenül lebegtem a vízben, mire megmozdult. Elkezdett emelkedni, ahogy a lábai békaként rúgtak, én csak bámultam, hogy feszülnek a csupasz combok, aztán éreztem, hogy emelkedik a karom és velem együtt én is. Kényelmetlenek voltak a padok, nem lehetett normálisan elhelyezkedni rajtuk, a lécek mozgásképtelenre nyomták a medencém, de semmiért se adtam volna, hogy ott a fejem az ölében. A park fái már-már teljesen zöldbe borultak, sápadtan forgattam a könyv lapjait, ő csak a kuttyáját hajigálta kutyakájával egyhangúan, az meg ide-oda futkározott, csak hát el-elfelejtette, hogy oda van kötve a pad lábához... A földön kereste a darabkákat, nem vette észre, hogy egyenként mindegyik a csapzott bundájába van ragadva, de mikor mégis kapott egyet, őrzöngve ugrált szanaszét, s közben a nyálával együtt kicsöppent a befalt falat a csukott száján. Nem volt éhes, csak unta magát, valamivel olyankor neki is el kell szórakozni. „Mit olvasol?” „Ionescótól a Magányost” „Nem tetszik a címe.” „Mert?” „Csak. Még sok van belőle?” „Csak pár oldal.” „Jó, végül is csak a barátnőd vagyok, ne is foglalkozz velem” – mondta nevetve. Nem válaszoltam, elolvastam az utolsó néhány lapot, aztán eltettem, de nem keltem fel. „Nagyon csúnya szegény” – mondtam a kuttyára nézve. „Nem is igaz.” „Úgy néz ki, mint egy génkezelt patkány, nem kellett volna levágnod a szőrét” – mondtam, de nem nevetett. „Muszáj volt, majd visszamő, és újra szép lesz.” „És akkor újra levágod.” „Aha” – válaszolta és bután vigyorgott, közben megnyalt a kutya, nem mondtam semmit, nem zavart, de hallottam, ahogy mondja: „Hagyd, legalább ő szeret.” Még üldögéltünk ott csendben néhány percig, aztán megszólalt „Hazakísérsz?” – azt hiszem, ő se tudta, hogy kérdezte vagy kijelentette, de nem zavart, csak mosolyogva helyeselt, megfogtam a kezét és elindultunk. Jóformán rám se nézett, csak a kapujában csókolt meg röviden és beszaladt, azt mondta, fáj a nyaka. Most, hogy még nem nyomta el a város zaja, hangosnak tűnt a folyó, ahogy hömpölygött a híd alatt. Ronda volt a szeméttől. Haragos szürke ívek domborodtak ki az égből, már nagyon közel voltak a földhöz, s még mindig közeledtek. Már vártam, hogy mikor zuhan ránk, és takar be mindent, mintha végre megnyilvánulna egy kis szolidaritás a természetben, végre mintha együtt érezne ő is, vagy legalább ő.

Nem tudom, hány óra lehetett, a láthatáron, mintha fényesítette volna valami a szinte fekete felhőket, de nagyon halványan, lehet, ha nem is a nap volt az, túl töketlen lenne ez hozzá mérve. Kezdett szűkülni a tér, vagy nyúlni, nem tudom, a széleken egyre elmosódottabb lett minden, éreztem, ahogy a vállaimat is nyomja valami össze, de nem fordítottam el a fejem, csak a folyót néztem, ahogy kérlelhetetlenül s dühösen halad tova, bele a végtelenbe. S csak folyt egyre gyorsabban és gyorsabban, mintha szökni próbálna, mintha kilopott volna innen mindent, pofátlan hangosan menne, hogy mindenki lássa, neki szabad, őt nem érdekli, azt tehet, amit csak akar, mint egy kibaszott félisten. S csak folyt, előre, lefelé vagy felfelé, már nem tudom, merre, csak azt láttam, hogy ott a végén belezuhan a felhőkbe, egyre nagyobbra duzzasztva azokat, és látom, hogyan feszülnek egyre szélesebbre a szélei, már-már hallom, hogy mindjárt megreped és kirobban szanaszét hányva minden pocsék vackot, amit tőlem lopott. Nekem már nincs, neki nem is kell. Ott ültem mellette, és csak azt a rohadt sárga langyos lötytyel telt korsót szorongattam, nem szóltam, a másik kezemmel már millióféleképpen összegyúrtem az itallapot, mint egy nedvedző drogosnak, úgy járt a kezem, s nem tudtam mit csinálni vele. Felnézni nem mertem, ázott volt a szemem, nem akartam, hogy tudja, mert mi bajom is lett volna, ő nem mondott semmit, de már vagy napok óta, csak néhány silány életjelet: igen, nem, nem tudom. Tudta. Mindenki tudta volna, ha rám néz, csak szerencsére senki sem nézett, minek nézni egy nyomorékot, ő meg figyelmen kívül hagyta, kínos lett volna. „Tetszett a darab?” – kérdeztem, de a fejem nem emeltem. „Nem tudom.” „Hogyhogy nem tudod?” „Hát így, nem tudom s kész!” „Szerintem egész jó volt” – mondtam kissé motyogva. „Neked hogyan tetszene.” „Mert milyen bajod volt vele?” „Nem értem, minek kell csak úgy random szomorítani az embereket, van elég gondjuk anélkül is, valami vidámabbat is nézhettünk volna.” „Ez hangolt le ennyire?” – kérdeztem, ő meg bólintott, végre megkönnyebbült kissé, hogy nem kell többet beszélnie. Percenként rápillantott a poharamra, de mindig ugyanannyi volt benne. Nem akart szólni, de már alig győzte várni, hogy mehessünk. Nem akartam felállni innen, szóval csak a korsó fülét szorongattam és hallgattam. Felbukkantunk a vízből, iszonyú vörös lehetett a szemem, mert egy kicsit csorbult a mosoly a száján, mikor kinyitotta a szemét, de rögtön vissza is szaladt oda. Azt se tudom, hogy egyáltalán vettem-e levegőt, egyből visszarántottam a víz alá, a szemeim már nem mozdultak, mintha beleragadtak volna az üregbe, olyan lehetett, akár egy hulla tekintete. Csak a kezem járt fel-alá a testén, mintha valaki a kilincset keresné egy kigyulladt házban. Lassan süllyedtünk lefelé, próbáltam magamhoz tapasztani, de valahogy mindig kisiklott a kezeim közül, aztán csak kapkodtam utána. Még mindig játéknak hitte, azt hiszem, de a mozgásán már érződött, hogy egyre kényelmetlenebb, egyre intenzívebben használta az izmait is, mikor ki akart szabadulni. Ellökte magát, ott volt előttem teljes egészében, már nem őt láttam,

csak egy húsdarabot, és mintha az egész vadon üvöltött volna belülről. Megragadtam a lapockája alatti részt, odaszorítottam magamhoz, s már egyáltalán nem tudott mozogni, nem akartam, de minden emberi felmondta bennem a szolgálatot, egyre erősebben szorítottam, semmi mást nem csináltam, mindenem leblokkolt, képtelen voltam moccanni, és csak egyre jobban odatapasztottam magamhoz, mintha Ádám szorítaná a kertkaput. Aztán halkán felnyögött és kiengedtek a karjaim, még akkor sem értettem, mi van, a testem már felocsúdott, de még féltem magamtól s nem mertem gondolni semmire. Elindult felfelé, most nem rántott magával, nagyon gyorsan úszott, én pedig éreztem, hogy az indák csiklandozzák a talpam és összeszorítottam a fogamat, majd úszni kezdtem gépiesen. Mintha forrott volna a víz körülöttem, minden égetett belülről és kívülről is, reméltem, hogy megfulladok, még mielőtt kiérnék, de az úszást nem mertem abbahagyni. Csukva volt a szemem és egyszer csak éreztem, hogy kisebb a nyomás a fejem körül. Kint voltam, a szemem csukva még mindig, és megbénulva lebegtem a tó tetején, tudtam, hogy engem néz, és nem mosolyog. A fejem le volt horgasztva, az orrom és a víz között alig volt egy apró résnyi, ahova levegő férhetett be. Abbahagyta a zihálást és kinyitottam a szemem, és lassan felemeltem a tekintetem, egyenest rám nézett, nem haragudott, csak sajnálat és értetlenség volt az arcán. „Annyira buta vagy, mért nem csuktad be a szemed, úgy nézel ki, mint egy szabadnapos ördög” – mondta, a nyakamba csimpszkodott és végre elnevette magát, mintha Atlasz végre letehetne volna a Földet, úgy éreztem magam. Lassan elkezdett húzni a part felé, nem tudtam, hogy kell mozogni, csak ügyetlenül hebegett a testem, ahogy odabent minden megbolondult és fel-alá szaladgáltak. Lebuktam, átúsztam alatta és onnan már én húztam ki a partra. Már csak a Hold volt fent, s kint kialvóban a tüzek. Teljes csend, hallottam, ahogy a tagjaim tolják a vizet és ezüstösen fénylett az arca, sosem láttam nála szebbet, nem mondtam, tudta. Kék volt a szája, már rég, hogy idebent voltunk, én is reszkettem, de valahogy még ez is kellemes volt, míg nézett, nem akartam kiérni a partra, próbáltam minél kisebbeket rúgni, hogy sokáig tartson ez a csend. Olyan volt, mint a tó. Mintha a tó vize csorgott volna be a szemébe, és az adta volna neki a zöldet, egészen sötét zöldet, s ott volt benne az a barna folt, nem éktelenkedett, hanem mintha teljesen egyértelmű lenne, hogy ott van, s oda is tartozna, mintha én lettem volna az, és örökre ott is maradnék, és már kezdett gyanús lenni, hogyha leteszem a lábam, akkor elérem az iszapot. Kinyílt a patika ajtaja, teli volt a keze, alig tudta nyitva tartani, mint egy bicebóca, aki gólyalábakon egyensúlyozik, ügyetlennek tűnt, de ilyenkor még inkább tetszett. Aztán becsapódott mögötte az ajtó, lépdelt felém, körbepillantott, mindenhova nézett, csak rám nem, de végül rajtam állapodott meg a tekintete. Már kicsit szökdécselve lépett, pici ritmust adva neki, és csak engem nézett és butácskán mosolygott, majd lassacskán átment futásba, egyre gyorsabban szaladt. Tőlem nagyjából ötven

méterre elejtett néhány dobozt, visszafordult, a haja elfedte az arcát, felkapta a dobozt s már megint rohant, a kabátját a szél hátraröpítette, néztem, hogy mikor száll fel vele együtt ő is. Azon kaptam magam, hogy mosolygok, csak azt éreztem, hogy átkulcsolja a nyakam és szorít, én is átöleltem, de annyira alélt voltam, hogy nem tudtam magamhoz szorítani, de nevettem, nem tudtam abbahagyni. Kivett néhány pirulát, és hiába ellenkeztem, belém diktálta. A többiek megkérdezték, hogy mehetünk-e már, akkor vettem észre, hogy ott vannak, és elindultunk. Pár perc után jobban lettem, csak eléggé izzadtam, de nem engedte, hogy bármit is levegyek magamról. Lekéstük a vonatot, de senki nem szólt semmit, és igazából engem se zavart, bár kicsit bántam, hogy busszal kell mennünk. Aztán ő ült belül, én meg nagy nehezen az oldalra feküdtem és az ölébe raktam a fejem, megint visszajött a lázam, egész úton fészkelődtem, kevés volt a hely, ő csak az ablaknak támasztotta a fejét s kifelé bámult, szinte egész úton nem nézett rám, csak kifelé az ablakon, míg haza nem értünk, mintha nem akarna itt lenni. Nekem is elegendő lett, kihörpintettem a söröm és szóltam, hogy menjünk, felállt, felsegítettem a kabátját, s kiment, míg fizettem. Mikor kértem utána, a bal csuklóját nézte, de rögtön el is dugta, azonban a blúza felcsúszva maradt rajta. „Mi lett a csuklóddal?” „Semmi.” „Azért annál, gondolom, több.” „Úgy is tudod, akkor meg?” „De miért?” „Szarul voltam.” „De ez...” – nem tudtam, mit mondjak, csak néztem ki a fejemből, az anyja halála után is ez volt, akkor se tudtam, mit mondhatnék, csak dühös voltam, hogy ekkora butaság a világon nincs, aztán eltűnt pár napra és jobban lett. Most nem voltam dühös, most már csak féltem, meg akartam ölelni, de láttam a szemében, hogy most ne. Akkor nem segítettem, most meg már nem tudok, most már csak várhatok s félhetek, hogy mi lesz. Megint csak magamra gondoltam, kurvára nem érdekelt, mi van vele, csak engem ne hagyjon. „Hazakísérlék, jó?” – kérdeztem, és nem akartam hallani a választ. „Most inkább ne, nem akarlak így látni, hívok egy taxit” – nem reagáltam semmit, csak álltam és könnyeztem. Beült, az ablakon még kiszólt, hogy szeret, és elment, és én ott álltam még mindig, már nem tudom, meddig, másnap fel se mertem hívni, még szerencse, hogy ő igen. Csak néha pillantott fel, de akkor is csak előre nézett, semmiképp sem felém, én meg nem szólok, már nem tud olyat mondani, amin meglepődnék, ismerem minden válaszát, de mindennél jobban félek, hogy egyet is kimond közülük. A tükröt néztem a fogason, töredezett, s hajlott furnérlemezekből tákolták össze, egy rosszul kiengedett lélegzet s azonnal összeomlik. A sűrű függöny kimeríti a fényt s csak poshadtan szállingózik idebent, de a tükör még visszaveri az ég kékjét. Hibátlan, teljesen egyhangú kék, végtelen, semmi sincs benne, se olyan, amiből lesz valami, se olyan, ami eltűnhet, csak üres és nyomasztó, semmi különleges, csak kék, de valahogy hasonlít rám, azt hiszem. Ő csak ül, s én már azt sem tudom, hogy egyáltalán ott vagyok-e, mintha csak egy elhasznált fogas lennék, amit egy régi jó ismerőstől kapott, és most sajnálja kidob-

ni. Nem szól, és már nem bírom, ahogy a csönd rámászik a dobhártyámra, mintha tépné, végül én szólalok meg: „Mondj valamit.” „Mit szeretnél tudni?” „Semmit, csak mondj valamit.” „Itt vagyok, te akartál beszélni.” „Igen, de így nem lehet.” „Már miért ne lehetne?” „Azért, baszd meg, mert nem lehet!” – fakadok ki, de ő csak ül ott, mint egy idióta ribanc, akit már kifizettek, csak zárva az ajtó. „Mindig szeretni foglak, ugye tudod?” – mondja. „Sokra megyek veled” – gondolom. „Sajnálom, nem így képzeltem.” „Én sem” – még sosem volt ennyire flegma, a szavai egymással versenyeztek, hogy melyik legyen prűdebb, én meg csak vártam, hogy jöjjön már egy apró szócska, amire végre leordíthatom a fejét és elküldhetem a francba, hogy utána meg tudjak bocsátani, de nem jön semmi, csak darálja a szavakat, mintha a szemetet vinné le, s várja, hogy elmeheessen innen. Belenéz a szemembe, mintha jégkockák potyognának belőle, semmi nincs benne, csak unottság. Nyögdécszelek, de semmit nem tudok mondani, már három éjszakája, hogy nem alszom, s csak azon gondolkodom, hogy mit mondhatnék neki, már attól féltem, hogy nem lesz időm mindent elmesélni, de ahogy itt ül előttem, semmi értelme, nem jönnek a szavak, csak üres. „Szeretnél még valamit?” – kérdezte, mint egy életunt kiszolgáló a pult mögül. Hallgattam vagy egy fél percig. „Én tudnék várni.” „Mire?” „Rád.” Nem válaszol, csak néz, mintha egy ócska korcs kutya lennék, akit épp most csaptak el, de most még ezt a szánalmat is elviselném, csak hazudjon végre. Feláll és elindul kifelé. Beletekertem a törülközőjébe és elindult, én hátramaradtam, mert nem kaptam a sajátom, de végül elindultam nélküle, már ott volt a sátor nyílásánál, nem tudom, hogy miért, de hallottam, ahogy hangosan kijött a számon: Anna! – visszafordult, ledobta a törülközőt, s csak annyit mondott, gyere már. „Anna” – szóltam utána, ahogy ment a kapu felé, de már nem fordult meg, még csak a feje sem moccant, mintha meg sem hallotta volna, és kilépett és én már mozdulni se tudtam. A kezem rátapadt a híd korlátjára, s csak a folyót néztem, vádolni próbáltam valakit. Persze, hogy mindig szeretni fog, csak ha nem lát, úgy könnyebb, úgy mindenkinek könnyebb. Ha szabad akar lenni, legyen! Csak azt nem értem, hogy miért nem húz egy vaskosabbat a csuklóján, nem simogatni, nyomni kell azt a rohadt pengét, de még akkor is túl lassan folya ki a szabadság az ereiből, inkább keresne egy magas blokkot, onnan legalább repülhetne, mint a madarak, míg vörösre nem festi az aszfaltot az agya, akkor lenne igazán szabad, akkor már a koponyája se határolná. Persze nem elhagyott, csak gyufáért ment le, az útlevelel persze, én meg csak itt lenyelve az üresben várom évődve a semmi savaiban, azt az egy arcot, ahogy belép az ajtón, de mégse jön. És csak a zöldet néztem odalent, hogy hogyan változtatják egymást a lankák s dombok, mintha valami letről ordítva verné az ömlő falakat, s csak néztem, néztem, és már a szememmel éreztem a maró hideget, ahogy beletép a húsomba, s azt a meddő tehetetlenséget, amint a beömlő víz árasztja a tüdőmet s taszítja ki az utolsó lehetőséget. Már láttam beleégve pupillámba a képet,

ahogy végre nyugodtan s ernyedten süllyedek, lefelé a mélybe, hogy végleg elterüljek a fenéken, de még egy utolsó pillantással halkán megvessem azt a dühöngő zöld óriást, aki alulról döngöli a közönyösen lebegő vékony kis fátolhatárt. És csak ott álltam és éreztem a hátamba nyomuló vas hidegét, és mintha már nehezebben szakadna fel a tenyerem bőre a vasrúdról, de a testem egyre könnyebb lett, mégsem féltem, nem értettem, hogy mi van, nem hittem el, láttam, de nem magamat, az az arc, amelyik süllyedt, az nem az enyém volt, és nem bírtam odaképzelné az enyémet.

Aztán egyszer csak cipósarkak kopogása hallatszott egyre közelebből, semmi más, csak az, se autó, se madárricsaj, csak a fa s a beton találkozása. Valahogy kizökentett, nem tudtam figyelni, mintha a világ beférkőzött volna a fejembe. Nem akartam, de végül mégis arra néztem, már nem emlékszem pontosan, de egy lány volt az, göndör szőke hajjal vagy talán egyenes barnával, talán egy lila virágos ruha volt rajta, de az is lehet, hogy teljesen kék volt. Magával hurcolta az egész világot, mintha újra megmozdult volna minden, s nem csak a folyó élne, hanem minden más is. Valamilyen ritmusra kopogtak a cipői, nem ismertem, de tetszett. Aztán elsuhan mögöttem, utánanézttem s láttam, ahogy a hajlatnál leng a szoknyája. Azt hiszem, mosolygott, nem vagyok biztos benne, de lehet, hogy igen, lehet, ha nem az övé, de ott a kép a fejemben a vörös ajkak közül kicsillanó fehér fogakkal. Szép volt és ennyi elég volt. Visszanéztem a folyóra, már furának s nyugodtnak tűnt, mint egy elhalasztott baleset, ott úszott valami barna folt a vízben, a zöldben, a sötétzöldben, nem tudom, mi volt az, nem látszott, csak annyi, hogy nem olyan, mint én, se a színe, se az alakja. Átmásztam a korláton, felnéztem s láttam, hogy a Nap pont a fejem fölött fényesíti ki a felhőketrecet. Aprókat léptem előre, és megeredt az eső. Vagy negyven napja nem esett, de most kegyetlenül zuhogott, teljesen átázott az arcom, de mintha kétféle cseppek lettek volna rajta, és az eső mintha eltakarta volna, mintha megvédett volna, mintha velem lett volna, mintha megkönnyebbült volna, mintha boldog lettem volna. És csak mentem előre és mosolyogtam és éreztem, hogy szürke minden, de azt is, hogy ez mind az enyém, és gyattam tova folyini a zöldet és halkán dúdoltam:

*Mit is mondhattam volna nan-nananna?
Hát menj csak le gyufáért Anna, Horvát Anna.*

(Tabéry novellapályázat 2016 – II. díj, megosztva)